

Arrest

nr. 267 450 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. RICHIR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 25 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 augustus 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2021 ten aanzien van hen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1967 in Ciudad Delgado te San Salvador. U studeerde tot het vijfde jaar juridische wetenschappen aan de universiteit, maar werkte deze studie niet af. In 1989 begon u als juridisch adviseur te werken bij het register van eigendommen. Na uw huwelijk in 1991 verhuisde u naar Apopa (San Salvador). U werd tijdens uw huwelijk het slachtoffer van intrafamiliaal geweld, waardoor u zich een periode in San Pedro (San Salvador) vestigde. Om diezelfde reden trok u ook regelmatig voor een periode in bij uw vader in Ciudad Delgado. Sinds uw scheiding in 2001 woonde u in Majucla, Cuscatancigo (San Salvador).

Toen u op 5 augustus 2019 met uw zonen onderweg was naar uw vader in Ciudad Delgado werd u door drie bendeleden van MS 13 tegengehouden. Ze vroegen van waar jullie kwamen en beschuldigden jullie ervan informant te zijn van de rivaliserende bende. Ze gaven te kennen jullie daar niet meer te willen zien. Indien jullie zich daar nog zouden vertonen, zouden jullie gedood worden. Jullie besloten terug naar huis te gaan, zonder op bezoek te gaan bij uw vader. Op 21 augustus 2019 waren uw zonen en u onderweg met de bus van de kerk naar huis. Wederom werden jullie door bendeleden van MS 13 aangesproken. Ze vroegen van waar jullie waren en uw zonen moesten hun overhemden omhoog doen om hen te laten zien of ze al dan niet bendetatoeages hadden. Ze volgden jullie tot aan jullie huis en zagen dan dat jullie werkelijk van die regio afkomstig waren, waarna jullie verder met rust werden gelaten. Op 24 augustus 2019 werd uw zoon D. A. M. R. (O.V. (...)) door een bendelid van MS 13 aangesproken toen hij met de bus van de universiteit op weg naar huis was. Er werd hem gevraagd van waar hij was. Een ander bendelid stapte even later op de bus en maande het eerste bendelid aan uw zoon met rust te laten. Hij kende hem immers van vroeger op school en bevestigde dat D. van de regio afkomstig was. Op 30 augustus 2019 stopte u uw werkzaamheden. Op 17 september 2019 diende u een klacht in met betrekking tot de door jullie ondergane confrontaties met de bendeleden.

U vertrok samen met uw zonen uit El Salvador op 20 oktober 2019. Jullie reisden legaal via Madrid. Jullie kwamen hier in België aan op 21 oktober 2019 en het verzoek om internationale bescherming van u en uw zoon O. J. M. R. (CG (...); O.V. (...)) werd hier geregistreerd op 25 oktober 2019. Rond april 2021 spraken bendeleden uw dochter aan toen ze langskwam bij uw huis. Ze vroegen haar of uw zonen lid waren geworden van een bende en gaven te kennen dat ze haar daar niet meer wilden zien, anders zou ze gedood worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 11/11/17), uw paspoort (d.d. 16/9/19), uw NIT, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, een bewijs van goed gedrag van zeden van u en uw zoon, een bewijs van de politie dat u en uw zoon geen antecedenten hebben, twee overlijdensaktes en een klacht. Tevens legt u nog een kopie voor van het paspoort van uw zoon (d.d. 20/8/19).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat u voor augustus 2019 nooit ernstige problemen hebt gekend met bendes in El Salvador (CGVS p.18, 20). U verliet uw land van herkomst nadat jullie driemaal in aanraking kwam met leden van de bende MS 13. U maakt echter niet aannemelijk om welke reden jullie toen plots problemen kregen met deze bende (CGVS p.17, 20). Jullie woonden immers reeds jarenlang op hetzelfde adres en u oefende reeds jarenlang dezelfde job uit (CGVS p.4, 9-10). De feiten deden zich echter pas voor kort voor jullie vertrek uit El Salvador. U maakt niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat jullie daadwerkelijk in het vizier stonden van de aanwezige bendes. Daarenboven bereiken de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Jullie werden drie keer aangesproken, telkens door andere personen. Er werd telkens gevraagd van waar jullie kwamen. Verder gebeurde er niets en volgend op deze afzonderlijke feiten kwamen jullie nooit meer met diezelfde personen in aanraking (CGVS p.17-20).

Daarnaast ondermijnt ook jullie houding de ernst van jullie vrees. Jullie bleven tot aan jullie vertrek op 20 oktober 2019 op hetzelfde adres wonen. U maakte weliswaar enkel gebruik van een privéchauffeur, maar u ging na de eerste bedreiging wel nog enkele weken werken, uw zonen gingen bovendien nog naar de universiteit en de gym (CGVS p.3-4, 10, 19-21). Dit getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging.

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Uw vader, broer en zus verblijven nog steeds in El Salvador (CGVS p.5-6). De vader van uw zonen is nog aan het werk en woont nog steeds op dezelfde plaats waar hij voordien woonde. Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.8). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Er diende wat dit betreft tevens een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden bemerkt. Bij DVZ verklaarde u immers dat de vader van uw zonen nog op het adres verbleef waar u in El Salvador woonde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat dit niet het geval is (CGVS p.4). U zou enkel met hem hebben afgesproken dat hij, net als uw dochter, af en toe moest langsgaan bij jullie huis. In deze hoedanigheid zou ze dan rond april 2021 eenmalig door bendeleden zijn aangesproken (CGVS p.19-21). Uw zoon beweert overigens dat zijn vader en uw dochter eerder ook al een keer werden aangesproken door bendeleden toen ze een week na jullie vertrek uit het land langs jullie huis passeerden. Dat uw dochter dan nadien toch nog een keer zou zijn teruggegaan, na reeds met de dood te zijn bedreigd, is dan ook zeer opmerkelijk (CGVS p.9-10). U houdt daarenboven vol dat de vader van uw zonen nooit problemen ondervond (CGVS p.21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen halen de ernst en geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees verder onderuit.

Wat betreft de klacht bij de politie, moet worden opgemerkt dat deze pas werd ingediend op 17 september 2019, meer dan een maand na de erin vermelde feiten. Frappant is ook dat hierin enkel melding gemaakt wordt van de feiten van 5 augustus 2019 en niet van de feiten die zich nadien nog zouden hebben voorgedaan, hoewel u beweert dat de drie doodbedreigingen er wel degelijk in vermeld staan (CGVS p.15). Ook wordt in de klacht vermeld dat u geen details kon geven over de fysieke kenmerken en kledij van de daders, terwijl u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel deed (CGVS p.16-17). Dit is zeer opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op. U verklaart ook dat in de klacht wordt vermeld dat de bende MS 13 achter de feiten zat, maar uit de vertaling van dit document (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat niet het geval te zijn (CGVS p.15). Dergelijke incoherenties versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven is dit document louter opgesteld op basis van uw verklaringen en niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan uw eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. U hebt bovendien zelfs niet meer geïnformeerd welke stappen de autoriteiten nadien hebben gezet met betrekking tot uw ingediende klacht (CGVS p.16). Uw onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.

De door u neergelegde overlijdensaktes hebben betrekking op moorden op familieleden van u die reeds jaren geleden plaatsvonden, in andere omstandigheden dan degene die u nu voor zichzelf schetst. De moord op uw neef dateert van 2015 en was volgens u te wijten aan het feit dat hij als postbeambte dagelijks rivaliserende bendegebieden moest doorkruisen. De moord op de broer van uw ex-partner dateert van 2018. U hebt bij geen van beide een idee door wie ze gedood werden. Geen van beiden ondervonden voor zover u weet problemen voor hun dood (CGVS p.14-15). U haalt nergens aan in dit verband zelf concrete problemen te hebben ondervonden.

Deze documenten vormen bijgevolg geen indicatie met betrekking tot de inschatting van de gegrondheid van uw vrees voor vervolging.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw zonen, meer bepaald als jongeren die door bendeleden zouden kunnen aanzien worden als lid van een rivaliserende bende (CGVS p.21, CGVS 19/25386 p.10), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uw zoon verklaart expliciet nooit gevraagd te zijn lid te worden van een bepaalde bende (CGVS p.10). De loutere verwijzing naar een profiel of naar

een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in uw land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf)

en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 11/11/17), uw paspoort (d.d. 16/9/19), het paspoort van uw zoon (d.d. 20/8/19), uw NIT, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, een bewijs van goed gedrag van zeden van u en uw zoon en een bewijs van de politie dat u en uw zoon geen antecedenten hebben. Deze zeggen enkel iets over jullie identiteit, herkomst en reisweg. Elementen die hier niet ter discussie staan.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie. Uw zoon O. J. M. R. (CG (...); O.V. (...)) krijgt tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1998 in San Salvador. U woonde in Majacla, Cuscatancigo (San Salvador). U studeerde tot het tweede jaar lichamelijke opvoeding aan de universiteit.

Toen u op 5 augustus 2019 met uw moeder en broer onderweg was naar uw grootvader in Ciudad Delgado werden jullie door drie bendeleden van MS 13 tegengehouden. Ze vroegen van waar jullie kwamen en beschuldigden jullie ervan informant te zijn van de rivaliserende bende. Ze gaven te kennen jullie daar niet meer te willen zien. Indien jullie zich daar nog zouden vertonen, zouden jullie gedood worden. Jullie besloten terug naar huis te gaan, zonder op bezoek te gaan bij uw grootvader. Op 21 augustus 2019 waren uw moeder, broer en u onderweg met de bus van de kerk naar huis. Wederom werden jullie door bendeleden van MS 13 aangesproken. Ze vroegen van waar jullie waren en uw broer en u moesten jullie overhemden omhoog doen om hen te laten zien of jullie al dan niet bendetatoeages hadden. Ze volgden jullie tot aan jullie huis en zagen dan dat jullie werkelijk van die regio afkomstig waren, waarna jullie verder met rust werden gelaten. Op 24 augustus 2019 werd uw broer D. A. M. R. (O.V. (...)) door een bendelid van MS 13 aangesproken toen hij met de bus van de universiteit op weg naar huis was. Er werd hem gevraagd van waar hij was. Een ander bendelid stapte even later op de bus en maande het eerste bendelid aan uw broer met rust te laten. Hij kende hem immers van vroeger op school en bevestigde dat D. van de regio afkomstig was.

U vertrok samen met uw moeder en broer uit El Salvador op 20 oktober 2019. Jullie reisden legaal via Madrid. Jullie kwamen hier in België aan op 21 oktober 2019 en het verzoek om internationale bescherming van u en uw moeder werd hier geregistreerd op 25 oktober 2019. Een week na jullie

vertrek uit El Salvador werden uw vader en zus door bendeleden aangesproken toen ze langs jullie huis passeerden. Ze zeiden dat ze hen daar niet meer wilden zien, anders zouden ze gedood worden. Rond april 2021 spraken bendeleden uw zus wederom aan toen ze langskwam bij jullie huis. Ze vroegen haar of jullie lid waren geworden van een bende en gaven te kennen dat ze haar daar niet meer wilden zien. Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 29/10/'16), uw paspoort (d.d. 19/8/'19) en uw NIT.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit El Salvador dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als uw moeder. In haar hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat ze er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

“Allereerst dient te worden opgemerkt dat u voor augustus 2019 nooit ernstige problemen hebt gekend met bendes in El Salvador (CGVS p.18, 20). U verliet uw land van herkomst nadat jullie driemaal in aanraking kwam met leden van de bende MS 13. U maakt echter niet aannemelijk om welke reden jullie toen plots problemen kregen met deze bende (CGVS p.17, 20). Jullie woonden immers reeds jarenlang op hetzelfde adres en u oefende reeds jarenlang dezelfde job uit (CGVS p.4, 9-10). De feiten deden zich echter pas voor kort voor jullie vertrek uit El Salvador. U maakt niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat jullie daadwerkelijk in het vizier stonden van de aanwezige bendes. Daarenboven bereiken de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Jullie werden drie keer aangesproken, telkens door andere personen. Er werd telkens gevraagd van waar jullie kwamen. Verder gebeurde er niets en volgend op deze afzonderlijke feiten kwamen jullie nooit meer met diezelfde personen in aanraking (CGVS p.17-20).

Daarnaast ondermijnt ook jullie houding de ernst van jullie vrees. Jullie bleven tot aan jullie vertrek op 20 oktober 2019 op hetzelfde adres wonen. U maakte weliswaar enkel gebruik van een privéchauffeur, maar u ging na de eerste bedreiging wel nog enkele weken werken, uw zonen gingen bovendien nog naar de universiteit en de gym (CGVS p.3-4, 10, 19-21). Dit getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging.

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, “El Salvador: situation sécuritaire”, 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Uw vader, broer en zus verblijven nog steeds in El Salvador (CGVS p.5-6). De vader van uw zonen is nog aan het werk en woont nog steeds op dezelfde plaats waar hij voordien woonde. Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.8). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Er diende wat dit betreft tevens een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden bemerkt. Bij DVZ verklaarde u immers dat de vader van uw zonen nog op het adres verbleef waar u in El Salvador woonde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat dit niet het geval is (CGVS p.4). U zou enkel met hem hebben afgesproken dat hij, net als uw dochter, af en toe moest langsgaan bij jullie huis. In deze hoedanigheid zou ze dan rond april 2021 eenmalig door bendeleden zijn aangesproken (CGVS p.19-21). Uw zoon beweert overigens dat zijn vader en uw dochter eerder ook al een keer werden aangesproken door bendeleden toen ze een week na jullie vertrek uit het land langs jullie huis passeerden. Dat uw dochter dan nadien toch nog een keer zou zijn teruggegaan, na reeds met de dood te zijn bedreigd, is dan ook zeer opmerkelijk (CGVS p.9-10). U houdt daarenboven vol dat de vader van

uw zonen nooit problemen ondervond (CGVS p.21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen halen de ernst en geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees verder onderuit.

Wat betreft de klacht bij de politie, moet worden opgemerkt dat deze pas werd ingediend op 17 september 2019, meer dan een maand na de erin vermelde feiten. Frappant is ook dat hierin enkel melding gemaakt wordt van de feiten van 5 augustus 2019 en niet van de feiten die zich nadien nog zouden hebben voorgedaan, hoewel u beweert dat de drie doodbedreigingen er wel degelijk in vermeld staan (CGVS p.15). Ook wordt in de klacht vermeld dat u geen details kon geven over de fysieke kenmerken en kledij van de daders, terwijl u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel deed (CGVS p.16-17). Dit is zeer opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op. U verklaart ook dat in de klacht wordt vermeld dat de bende MS 13 achter de feiten zat, maar uit de vertaling van dit document (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat niet het geval te zijn (CGVS p.15). Dergelijke incoherenties versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven is dit document louter opgesteld op basis van uw verklaringen en niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan uw eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. U hebt bovendien zelfs niet meer geïnformeerd welke stappen de autoriteiten nadien hebben gezet met betrekking tot uw ingediende klacht (CGVS p.16). Uw onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.

De door u neergelegde overlijdensaktes hebben betrekking op moorden op familieleden van u die reeds jaren geleden plaatsvonden, in andere omstandigheden dan degene die u nu voor zichzelf schetst. De moord op uw neef dateert van 2015 en was volgens u te wijten aan het feit dat hij als postbeambte dagelijks rivaliserende bendegebieden moest doorkruisen. De moord op de broer van uw ex-partner dateert van 2018. U hebt bij geen van beide een idee door wie ze gedood werden. Geen van beiden ondervonden voor zover u weet problemen voor hun dood (CGVS p.14-15). U haalt nergens aan in dit verband zelf concrete problemen te hebben ondervonden. Deze documenten vormen bijgevolg geen indicatie met betrekking tot de inschatting van de gegrondheid van uw vrees voor vervolging.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw zonen, meer bepaald als jongeren die door bendeleden zouden kunnen aanzien worden als lid van een rivaliserende bende (CGVS p.21, CGVS 19/25386 p.10), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uw zoon verklaart expliciet nooit gevraagd te zijn lid te worden van een bepaalde bende (CGVS p.10). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in uw land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf),

blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw identiteitskaart (d.d. 29/10/16), uw paspoort (d.d. 19/8/19), een bewijs van goed gedrag van zeden, een bewijs van de politie dat u en uw moeder geen antecedenten hebben en uw NIT. Deze zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en reisweg.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het voorzorgsbeginsel, de zorgvuldigheid en van behoorlijk bestuur.

Wat de vluchtelingenstatus betreft betogen verzoekende partijen vooreerst dat hun vrees voor vervolging gegrond is op politieke opvattingen daar ze verdacht werden te bespioneren voor een andere bende. Ze wijzen er tevens op dat verschillende maatregelen die op zichzelf geen vervolging vormen, waarbij zich ook andere vijandige omstandigheden voegen, gezamenlijk genomen een geestelijke toestand kunnen veroorzaken die het toelaat redelijk te zeggen dat men vreest vervolgd te worden voor “gecumuleerde redenen”. Verzoekende partijen voeren aan dat het feit dat zij weigeren om met de bendes mee te werken te vergelijken is met de uitdrukking van een politieke opinie.

Ook menen verzoekende partijen dat hun vrees voor vervolging gegrond is op “de sociale achtergrondse opvattingen”. Zij wijzen op het bepaalde in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en betogen verder dat het feit van wijk te veranderen en als een spion te worden beschouwd wel een sociale specifieke groep vormt.

Vervolgens trachten verzoekende partijen de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Ze betogen als volgt:

“3.A. Het begin van de bedreigingen

Tegenpartij verwijt aan verzoekers dat de bedreigingen heel laattijdig waren.

Er gebeurden verschillende aanhoudingen in de wijk van verzoekers en daardoor zijn er nieuwe leden aangekomen die verzoekers niet kenden.

Verzoeker voegen in bijlage documenten die bewijzen dat er operaties van de politie in de wijk van Majucla (wijk van verzoekers) plaatsvonden, met talrijke aanhoudingen in verband met de leden van de bende MS 13.

3.B. De graad van ernst

Tegenpartij is van mening dat de vrees van verzoekers niet voldoende is om als daden van vervolging beschouwd te worden.

Verzoekers werden nochtans verschillende keren bedreigd op een korte periode toen ze in gemeenzame plaatsen gingen (familieleden, universiteit, kerk).

Verzoekers verwijzen naar de elementen die infra ontwikkeld worden en die het geweld van de bendes tegenover de personen die verdacht zijn deel te maken van andere bendes tonen.

Verzoekers hebben uitgelegd dat verschillende kennissen door de bendes gedood werden.

Na hun vertrek, werden de dochter van verzoekster en haar vader verschillende keren door de leden van MS 13 bedreigd.

Gezien het geweld van de bendes in Salvador, de persoonlijke evenementen die door verzoekers beleefd werden en degene die door de familieleden beleefd werden, mag men niet betwisten dat het Verdrag van Genève en artikel 48/4 aan deze situatie toepasselijk zijn.

Bovendien verkeert verzoekster in een zorgwekkend psychologische toestand.

Ze voegt aan deze een psychologisch attest die deze kwetsbaarheid toont.

3.C. Het feit dat verzoekers op normale wijze bleven leven;

Tegenpartij verwijt aan verzoekers dat ze op normale wijze bleven leven;

Nochtans in werkelijkheid hebben verzoekers hun leefgewoontes veranderd.

Zo, bijvoorbeeld heeft verzoekster haar werk op 30 augustus 2019 (p. 10 van haar verhoor bij het CGVS), opgegeven dus minder dan een week na de agressie op haar zoon.

Ze vermeldt dat na de bedreigingen die ze gekregen heeft, ze niet meer de bus nam, maar alleen maar met taxi's reed. (p. 10 van haar verhoor)

3.D. De bedreigingen tegenover naasten.

Op onbegrijpelijke wijze, vermeldt tegenpartij dat daar de andere leden van de familie geen problemen kenden, deze vrees niet gegrond is.

Maar de rest van de familie van verzoekers woont niet in dezelfde wijk als zij.

Wat de bedreigingen betreft, werden de dochter van verzoekster en haar vader door leden van de bende van 2019 bedreigd (een week na het vertrek van verzoekers) .

De dochter van verzoekster is twee jaar later opnieuw in de wijk gekomen en werd opnieuw bedreigd.

Ze kwam daar niet enkele dagen na de bedreigingen, maar wel in april 2021.

Deze evenementen maken de woorden van verzoekers niet ongeloofwaardig, in tegenstelling tot wat tegenpartij verklaart.

3.E. De klacht bij de politie

Tegenpartij verwijt de inhoud van de klacht die bij de politie ingediend werd.

Jammer genoeg is het niet de eerste keer dat Salvadoranen onvolledige afschriften van hun klachten bij het CGVS neerleggen.

Het is zelfs bovendien jammer dat verzoekers niet door het CGVS verhoord konden worden, over de verwijten die in de beslissing opgenomen werden.

Verzoekers durfden niet rechtstreeks een klacht tegen MI3 indienen, ze hebben niet alles aan de politie durven vertellen uit vrees voor represailles.

Wegens de corruptie, deelt de politie dikwijls de inlichtingen met de leden van de bendes.

Dit legt het gebrek aan details in de klacht uit.

3. F. De financiële situatie van de familie.

Verzoekers leefden heel goed in Salvador: verzoekster werkte als juridische adviseur, haar kinderen gingen naar school en naar de universiteit.

Ze wensen de nadruk leggen op deze elementen, om te bewijzen dat ze niet voor economische redenen vertrokken zijn, maar wel uit vrees voor de bende MI3."

Wat betreft de subsidiaire bescherming en het algemeen geweld in El Salvador citeren verzoekende partijen uit de COI Focus "El Salvador. Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 en uit het rapport "Salvador 2017/2018" van Amnesty International. Zij betogen dat uit de documentatie waarop verwerende partij zich op steunt blijkt dat er in El Salvador inderdaad een gewelddadige situatie bestaat die vergelijkbaar is met de landen in conflict en met een wijdverspreid geweld en dat verwerende partij zelf een algemeen geweldklimaat noteert.

Daarnaast wijzen verzoekende partijen op het specifiek profiel van verzoeker en benadrukken dat zij door de bende MS van de wijk van verzoekster worden verdacht te bespioneren voor rekening van een andere bende. Ze citeren uit de COI Focus van oktober 2020, uit een artikel van november 2018 met als titel "Au salvador, des frontières invisibles tracées par des gangs sans pitié" en uit een verslag van september 2016 en uit een verslag van "Immigration and Refugee Board of Canada". Ze menen dat uit deze elementen blijkt dat wegens de persoonlijke evenementen die met hun geschiedenis verbonden zijn, zij een lievelingsmipunt voor de bendes vormen.

Ten slotte citeren verzoekende partijen nog uit voornoemde COI Focus van 15 juli 2019, uit voornoemde "Guidelines" van UNHCR en uit het artikel "Violence des gangs, violence sexiste et crime de haine en Amérique centrale : réponse de l'Etat face à responsabilité de l'Etat", waaruit zij concluderen dat zij "duidelijk niet over/van een bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten zullen genieten" en dat "hun leven overigens bedreigd zou worden indien zij klacht zouden indienen".

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd:

- COI Focus "Salvador Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 ;

- Een artikel van Steun MO van 22 januari 2021 met als titel “La Belgique ferme la porte aux demandeurs d’asile salvadoriens”;
- Een artikel van La CROIX van 28 november 2018 met als titel “Au salvador, des frontières invisibles tracées par des gangs sans pitié”.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Gezien het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor de bende MS13. Ze halen drie incidenten aan waarbij zij werden aangesproken en bedreigd door bendeleden. Ze

zouden ervan verdacht worden te bespioneren voor rekening van een andere bende. Er wordt ook gewezen op twee confrontaties na hun vertrek waarbij de dochter van verzoekster werd aangesproken en bedreigd door bendeleden.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel.

Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendege geweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Uit de landeninformatie blijkt verder dat vrouwen, voornamelijk minderjarige meisjes, gedwongen kunnen worden om de vriendin te worden van een bendelid en dat indien een vrouw de ‘avances’ van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes en zij haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 20).

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoek(st)er die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekende partijen om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, de achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal verder nagaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekende partijen evenwel in gebreke om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift er niet in slagen om de motieven van de bestreden beslissingen, die betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekende partijen geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van hun verklaringen, alsook in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen verzoekende partijen er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partijen betogen dat hun vrees voor vervolging gegrond is op politieke opvattingen en ook menen dat hun vrees voor vervolging gegrond is op "de sociale achtergrond opvattingen", moet de Raad opmerken dat in de bestreden beslissingen niet wordt geoordeeld dat er geen band met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is of op basis van het behoren tot een sociale groep. De commissaris-generaal heeft in casu immers met reden geoordeeld dat:

i) verzoekende partijen niet op concrete en individuele wijze aannemelijk maken dat ze daadwerkelijk in het vizier stonden van de aanwezige benden omdat ze vóór 2019 nooit ernstige problemen hebben gekend met de bendes en ze hun land van herkomst verlieten nadat ze driemaal in aanraking kwamen met bendeleden van MS13 zonder aannemelijk te maken om welke reden ze plots problemen kregen met deze bende na jarenlang op hetzelfde adres te hebben gewoond:

ii) daarenboven de aangehaalde feiten - namelijk dat ze drie keer werden aangesproken door telkens andere personen zonder dat er verder iets gebeurde en ze nooit meer met diezelfde personen in aanraking kwamen - als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging te kunnen worden aangemerkt of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing;

iii) daarnaast hun houding ook de ernst van hun vrees ondermijnt nu ze op hetzelfde adres bleven wonen en verzoekster na de eerste bedreiging ging werken en haar zonen nog naar de universiteit en de gym bleven gaan;

iv) verzoekende partijen niet in concreto aantonen dat ze actueel zouden worden geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador waarbij wordt aangestipt dat verzoeksters vader, broer en zus nog steeds in El Salvador verblijven alsook de vader van haar zonen en niet werd aangehaald dat deze personen na het vertrek van verzoekende partijen problemen zouden hebben ondervonden. In dit verband wordt ook gewezen op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen;

v) de onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopend strafonderzoek verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal heeft ook gemotiveerd over de neergelegde documenten alsook onder meer rekening gehouden met het verblijf in het buitenland en het profiel van verzoeksters zonen als jongeren die door bendeleden zouden kunnen aanzien worden als lid van een rivaliserende bende.

Zodoende is voormeld betoog van verzoekende partijen betreffende hun politieke opvattingen en sociale achtergrond als reden voor vervolging in casu niet dienstig en kunnen verzoekende partijen hiermee geen afbreuk doen aan voorgaande motieven.

Verzoekende partijen benadrukken ervan verdacht te worden voor rekening van een andere bende te spioneren en lichten toe dat ze pas voor het eerst in 2019 problemen kregen na verschillende aanhoudingen in de wijk en daaropvolgend de komst van nieuwe bendeleden die verzoekende partijen niet kenden. De Raad moet er echter op wijzen dat hoewel het op zich aannemelijk is dat er door de komst van nieuwe leden voor het eerst in 2019 problemen zouden ondervonden worden, verzoekende partijen hiermee niet de overige draagkrachtige en pertinente motieven in de bestreden beslissingen kunnen ombuigen.

Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat de aangehaalde incidenten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal verwijten de incidenten te hebben onderzocht als geïsoleerde feiten en de zwaarwichtigheid ervan niet cumulatief te hebben onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen nalaten in concreto aannemelijk te maken dat de accumulatie van de verschillende feiten die zij zouden hebben meegemaakt het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen betwisten niet dat ze louter drie keer werden aangesproken, telkens door andere personen waarbij hen werd gevraagd van waar ze kwamen en hoewel ze werden bedreigd gebeurde er verder niets en kwamen ze volgend op deze afzonderlijke feiten nooit meer met diezelfde personen in aanraking (persoonlijk onderhoud verzoekster, p.17-20; persoonlijk onderhoud verzoeker p. 7-9).

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat naast het gegeven dat verzoekende partijen werden geïnterpelleerd omtrent hun identiteit, woonplaats en uitstappen, het feit dat verzoekster haar vader en verzoeker zijn grootvader in een andere wijk van een rivaliserende bende niet meer zouden kunnen bezoeken ook niet voormelde vereiste minimumniveau van ernst bereikt. Verzoekende partijen maken hierbij bovendien niet aannemelijk dat zij geen contacten kunnen onderhouden met familieleden uit andere wijken op alternatieve manieren zoals onder meer het gebruik van de moderne communicatiemiddelen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt overigens dat zij er thans ook in slaagt contacten te onderhouden met haar vader in El Salvador (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5).

Dat deze drempel in casu niet bereikt wordt, vindt overigens ook steun in de vaststelling dat de houding van de verzoekende partijen de ernst van hun vrees ondermijnt.

In de bestreden beslissingen wordt wat dit betreft terecht overwogen dat verzoekende partijen tot aan hun vertrek op 20 oktober 2019 op hetzelfde adres bleven wonen en dat hoewel ze enkel gebruik maakten van een privéchauffeur, verzoekster na de eerste bedreiging wel nog enkele weken ging werken en de zonen bovendien nog naar de universiteit en de gym bleven gaan (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 4-5; persoonlijk onderhoud verzoekster p. 10, 19). Verzoekende partijen houden voor dat ze hun leefgewoontes weldegelijk veranderden en wijzen erop dat verzoekster op 30 augustus 2019 was gestopt met werken en dat zij de bus niet meer namen. Hiermee kan echter geen afbreuk worden gedaan aan de voorgaande motivering die steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat verschillende kennissen door de bendes werden gedood moet de Raad erop wijzen dat de commissaris-generaal met reden het volgende heeft opgemerkt:

“De door u neergelegde overlijdensaktes hebben betrekking op moorden op familieleden van u die reeds jaren geleden plaatsvonden, in andere omstandigheden dan degene die u nu voor zichzelf

schetst. De moord op uw neef dateert van 2015 en was volgens u te wijten aan het feit dat hij als postbeambte dagelijks rivaliserende bendegebieden moest doorkruisen. De moord op de broer van uw ex-partner dateert van 2018. U hebt bij geen van beide een idee door wie ze gedood werden. Geen van beiden ondervonden voor zover u weet problemen voor hun dood (CGVS p.14-15). U haalt nergens aan in dit verband zelf concrete problemen te hebben ondervonden.

Deze documenten vormen bijgevolg geen indicatie met betrekking tot de inschatting van de gegrondheid van uw vrees voor vervolging.” Verzoekende partijen laten deze concrete overwegingen van de bestreden beslissingen volledig ongemoeid zodat er geen afbreuk aan gedaan kan worden.

Verzoekende partijen wijzen inzake de ernst van hun problemen er ten slotte op dat ook de dochter van verzoekster en de vader van verzoeker verschillende keren werden bedreigd doch in dit verband kan samen met de commissaris-generaal vastgesteld worden dat deze problemen niet aannemelijk worden gemaakt. Zo heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat de vader van verzoeker nog steeds in El Salvador op dezelfde plaats woont en werkt als voordien (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8). Ook kan er in dit verband gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen van de vader en dochter ondermijnen. Zo haalde verzoeker twee incidenten aan met bendeleden, namelijk een eerste incident een eerste week na zijn vertrek met betrekking tot zijn vader en zus en een tweede incident rond april 2021 waarbij zijn zus nogmaals zou aangesproken zijn geweest (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10). Verzoekster haalt daarentegen slechts één incident aan waarbij haar dochter rond april 2021 werd aangesproken door bendeleden (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 19) en houdt daarenboven vol dat de vader van haar zonen nooit problemen ondervond (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 21). De commissaris-generaal stelt in dit verband met reden dat het opmerkelijk is dat verzoeksters dochter na een eerste incident nadien dan toch nog een keer zou zijn teruggedaan naar de plaats waar ze zou bedreigd zijn geweest (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 9-10). Ook wordt erop gewezen dat verzoekster bij de DVZ verklaarde dat de vader van haar zonen nog op het adres verbleef waar zij in El Salvador woonde (Verklaring DVZ 16 september 2020, p. 8) maar zij dan weer tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat ze enkel met hem zou hebben afgesproken dat hij, net als haar dochter, af en toe moest langgaan bij haar huis (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4, p. 8, 21).

Waar verzoekende partijen inzake de ernst van de situatie nog wijzen op de zorgwekkende psychologische toestand van verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering en dat zij in gebreke blijven enig (begin van) bewijs aan te reiken van de aangehaalde gezondheidsklachten. Hoewel verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS aangaf op consultatie te gaan bij een psycholoog en toelichtte dat ze evenwel geen medicatie inneemt (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12-13) moet de Raad benadrukken dat verzoekster haar mentale problemen geenszins staaft en dat uit enkele consultaties, gebaseerd op haar verklaringen, niet zonder meer de ernst van de voorgehouden problemen kan afgeleid worden. Bovendien verklaarde zij bij de DVZ op de vraag hoe het met haar gezondheidstoestand ging, “in goede gezondheid” te verkeren (Verklaring DVZ 16 september 2020, p. 11). Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat of op welke wijze haar ongestaafde mentale problemen de ernst van de voorgehouden incidenten aantonen. Zodoende wordt ook niet aangetoond dat haar beweerde mentale problemen van invloed zouden zijn geweest op de bestreden beslissingen, te meer gelet op bovenstaande vaststellingen inzake de voorgehouden incidenten.

Verzoekster toont op geen elke wijze aan dat haar ongestaafde mentale problemen een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van hun vluchtrelaas.

In casu blijkt overigens niet dat er psychische problemen zijn in die mate dat ze verzoekster zouden verhinderen om de gehoren verder te zetten of om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen van het CGVS blijkt verder dat het gehoor op normale wijze is verlopen en kunnen geen problemen worden afgeleid.

De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekende partijen er ook thans niet in slagen in concreto aan te tonen dat ze actueel zouden worden geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij op omstandige wijze motiveert:

“U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel zouden worden geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (COI Focus, “El Salvador: situation sécuritaire”, 12 oktober 2020, p. 16). Hoewel wordt aangenomen dat familieleden niet altijd en automatisch problemen kennen, kan niet worden voorbijgegaan aan het risico dat zij tevens lopen. Uw vader, broer en zus verblijven nog steeds in El Salvador (CGVS p.5-6). De vader van uw zonen is nog aan het werk en woont nog steeds op dezelfde plaats waar hij voordien woonde. Nergens haalt u aan

dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden (CGVS p.8). Dit vormt dan ook allerm minst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Er diende wat dit betreft tevens een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te worden bemerkt. Bij DVZ verklaarde u immers dat de vader van uw zonen nog op het adres verbleef waar u in El Salvador woonde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat dit niet het geval is (CGVS p.4). U zou enkel met hem hebben afgesproken dat hij, net als uw dochter, af en toe moest langsgaan bij jullie huis. In deze hoedanigheid zou ze dan rond april 2021 eenmalig door bendeleden zijn aangesproken (CGVS p.19-21). Uw zoon beweert overigens dat zijn vader en uw dochter eerder ook al een keer werden aangesproken door bendeleden toen ze een week na jullie vertrek uit het land langs jullie huis passeerden. Dat uw dochter dan nadien toch nog een keer zou zijn teruggegaan, na reeds met de dood te zijn bedreigd, is dan ook zeer opmerkelijk (CGVS p.9-10). U houdt daarenboven vol dat de vader van uw zonen nooit problemen ondervond (CGVS p.21). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen halen de ernst en geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees verder onderuit.”

Verzoekende partijen wijzen erop dat hun overige familieleden geen bende problemen ondervinden omdat ze in een andere wijk wonen doch hiermee kunnen ze hoe dan ook geen afbreuk doen aan de reeds besproken vaststelling dat zij er niet in slagen voor de vader van verzoeker en de dochter van verzoekster die wel in de buurt wonen - namelijk verzoekers vader in Cuscatancingo, San Salvador (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4) en verzoeksters dochter “heel dichtbij” bij de zus van verzoekster in Apopa (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9) - bende gerelateerde problemen aannemelijk te maken. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat verzoekster overigens bij het DVZ verklaarde dat haar dochter op hetzelfde adres woonde als verzoekers vader, de partner van verzoekster, namelijk het adres van verzoekende partijen in El Salvador (Verklaring DVZ 16 september 2020, p. 9).

Verzoekende partijen gaan verder in op de motivering in de bestreden beslissingen inzake hun klacht. Hieromtrent werd in de bestreden beslissingen op omstandige wijze het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de klacht bij de politie, moet worden opgemerkt dat deze pas werd ingediend op 17 september 2019, meer dan een maand na de erin vermelde feiten. Frappant is ook dat hierin enkel melding gemaakt wordt van de feiten van 5 augustus 2019 en niet van de feiten die zich nadien nog zouden hebben voorgedaan, hoewel u beweert dat de drie doodbedreigingen er wel degelijk in vermeld staan (CGVS p.15). Ook wordt in de klacht vermeld dat u geen details kon geven over de fysieke kenmerken en kledij van de daders, terwijl u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel deed (CGVS p.16-17). Dit is zeer opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op. U verklaart ook dat in de klacht wordt vermeld dat de bende MS 13 achter de feiten zat, maar uit de vertaling van dit document (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat niet het geval te zijn (CGVS p.15). Dergelijke incoherenties versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de ernst en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven is dit document louter opgesteld op basis van uw verklaringen en niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerdde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan uw eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. U hebt bovendien zelfs niet meer geïnformeerd welke stappen de autoriteiten nadien hebben gezet met betrekking tot uw ingediende klacht (CGVS p.16). Uw onwetendheid en gebrek aan pogingen om zich te informeren over het lopende strafonderzoek doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vrees voor vervolging.”

Verzoekende partijen trachten het gebrek aan details in de klacht te verklaren door te repliceren dat het niet de eerste keer is dat Salvadoranen onvolledige afschriften van hun klachten neerleggen bij het CGVS en door te stellen dat ze niet alles durfden te vertellen uit vrees voor represailles waarbij ze wijzen op de corrupte politie. De Raad moet er echter op wijzen dat zij hiermee geen verklaring bieden voor de vaststelling dat de klacht, die overigens louter is opgesteld op basis van hun verklaringen, pas werd ingediend op 17 september 2019, meer dan een maand na de erin vermelde feiten. Verzoekende partijen slagen er met hun betoog ook niet in een verklaring te bieden voor het gegeven dat enkel de feiten van 5 augustus 2019 worden vermeld zonder de incidenten van 21 en 24 augustus te vermelden (administratief dossier, stuk 2, vertaling van de klacht), hoewel verzoekster beweert dat ook de overige incidenten erin vermeld staan (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15). De Raad merkt bovendien op dat het des te opmerkelijker is dat de overige incidenten niet vermeld worden in de klacht nu verzoekster in het verzoekschrift evenwel aangeeft dat zij op 30 augustus stopte met werken na de “agressie op

haar zoon” van een week eerder. Ook moet samen met de commissaris-generaal opgemerkt worden dat hoewel verzoekster voorhoudt dat in de klacht wordt vermeld dat de bende MS13 achter de feiten zat, dit geenszins blijkt uit de neergelegde klacht (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15 en administratief dossier, stuk 2, vertaling van de klacht).

Dat verzoekster op het CGVS wel details kon geven over de fysieke kenmerken van de bendeleden die haar en haar zonen op 5 augustus 2019 aangesproken zouden hebben (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16-17) kan de vermelde incoherenties niet herstellen.

Verzoekende partijen slagen er zodoende niet in om voormelde pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

Door vervolgens te wijzen op hun financiële situatie en te betogen dat ze niet omwille van economische redenen uit El Salvador vertrokken zijn, brengen verzoekende partijen geen concrete elementen bij ter weerlegging of ontkrachting van de gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partijen nog wijzen op het “specifiek profiel” van verzoeker, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht het volgende heeft geoordeeld:

“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uw zonen, meer bepaald als jongeren die door bendeleden zouden kunnen aanzien worden als lid van een rivaliserende bende (CGVS p.21, CGVS 19/25386 p.10), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Uw zoon verklaart expliciet nooit gevraagd te zijn lid te worden van een bepaalde bende (CGVS p.10). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat ze in uw land van herkomst werkelijk worden vervolgd of dat er voor wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze over en maakt deze overwegingen tot de zijne.

Verzoekende partijen wijzen ook nog op het niet naleven van regels en onzichtbare grenzen doch moet in dit verband benadrukt worden dat in casu niet aannemelijk werd gemaakt dat zij omwille van deze of andere redenen door bendeleden werden gevisieerd en/of gevisieerd zullen worden in de mate dat dit een daad van vervolging uitmaakt of wijst op een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Wanneer zoals in casu wordt getwijfeld aan het vluchtrelaas, het vereiste minimumniveau van ernst voor vervolging niet wordt bereikt alsook niet wordt aannemelijk gemaakt dat men bij terugkomst actueel zal gevisieerd worden, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekende partijen dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.4.2. Ten slotte merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoekende partijen om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder

aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekende partijen slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, wordt in casu niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen die het vereiste minimumniveau van ernst bereiken, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om (opnieuw) te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In casu moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat verzoekster verklaarde dat zij nooit eerder problemen met bendes heeft gehad (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 20) en uit het administratief dossier niet blijkt dat haar renta werd opgelegd.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partijen bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zij geen ernstige en actuele problemen met MS13 aannemelijk hebben kunnen maken.

Het geheel van hun specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat de verklaringen van de verzoekende partijen omtrent problemen met de bende MS13 niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoekende partijen en hun vrees voor vervolging niet ernstig en ongeloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, en kunnen zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Inzake de socio-economische situatie in El Salvador, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekende partijen in deze context zelf worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen voeren in geen geval aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekende partijen brengen geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

Zodoende kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij kunnen zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekende partijen wijzen op informatie uit 2017-2019 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een recentere COI Focus van oktober 2020 en van juli 2021.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de

Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU